

6. zvezek: Vihar na morji vplivajoč na ošabnega dečka bogatih starišev, da je spoznal, da so pred Bogom vsi ljudje jednaki.

7. zvezek: Otroci v gozdu, opozarja otroke na krasoto gozdov in jih svari z vzgledom pred strupenimi gozdnimi rastlinami.

8. zvezek: Ne vodi nas v izkušnjava, nam opisuje srečo rokodelskega dečka, ki je premagal izkušnjava, polastiti se ptujega blaga.

9. zvezek: Lehkomiselna prijatelj. Mihec in Gregec sta v svoji lehkomiselnosti zažgala hišo in s tem pahnila sebe in svoje stariše v bedo.

10. zvezek: Jurijčič in Zorka. Ta povest je dobra v svarilo, da naj otroci nikdar ne mučijo živalij.

11. zvezek: Božje oko bdi. — Lenica je hotela v stiski za svojo mater zastaviti svojo najdražjo stvar — punico. Mož iz zastavljanice se je usnil in pomaga obema iz zadrege.

12. zvezek: Ne bodi radoveden, nam kaže nasledke radovednosti.

Razven lepih naukov ima pa ta knjižnica tudi prav prikupljivo zunanjo obliko. Samo na to nedostanost moramo opozoriti, da je tisek v 1., 2., 4., 5., 7. in 8. zvezku predroban. Tak tisek utruji in kvari oči. — I. K.

Pripovedke za mladino. Spisal Franc Hubad. III. zvezek. Založil J. Giuntini v Ljubljani 1890. Gena? — V tem zvezku pripoveduje nam že znani gospod pisatelj v mičnem ne težkem jeziku razno stvarno izvestno ugajajočo našo mladini. Po raznih sestavkih delil bi lahko knjigo na tri dele. V prvem nam pripoveduje g. pisatelj že znan dogodek iz življenja Rudolfa Habsburškega z nekim beračem in iz življenja poljskega kraja Stanislava II. Poniatovskega. Tema povestima sledé kratki sestavki prevedeni po nemških pisateljih Hebel, Ahlfeld, Meissner, Zohrer tičoč se dogodka iz sedemletne vojske, povodnjega moza, „predice pod križem“ na vrhu Dunajske gore in dr. V drugem delu nam prva nazorno pripoveduje, kako se izdelujejo svinčniki, kako lové Nubijani krokodile, kakšen je lov na tigre, na kita in na medveda v severni Ameriki potem nas vodi s karavano skozi puščavo. Tretji del nam pa opisuje jugoslovanska junaka kraljeviča Marka in Miloša Obiliča. Ta sicer zelo skrčeni posnetek po krasnih srbskih narodnih pesmih smem imenovati kot jako srečen, ker ž njim naša mladina vsaj v nekoliko izvé o junaskih činih teh srbskih ljubljencev. Ni mi treba še trditi, da bodo otroci to knjigo z velikim zanimanjem čitali, saj takega gradiva ni nikdar dovolj. I. K.

Naši dopisi.

† Francišek Govekar.

Dne 30. vinotoka t. l. zvečer ob 7^{1/2} uri izdihnil je svojo blago dušo Francišek Govekar, nadučitelj v Šiški, ud. c. k. okrajnega šolskega sveta ljubljanske okolice, podpredsednik slovenskega učiteljskega društva in odbornik vdovskega učiteljskega društva, „Narodne šole“ ter ud. čitalnice v Šiški in c. k. kmetijske družbe.

Pokojni tovariš se je porodil dne 29. sušca 1840. l. v Idriji, obiskoval je tamošnjo šolo in preparandijo. Dovršivši učiteljski izpit, imenovan je bil dne 7. grudna 1857. l. učiteljem v Šturiji na Vipavskem. Dne 16. listopada 1859. l. je postal učitelj v Trnovem pri Bistrici, od koder je prišel za podučitelja na Ig dne 24. malega travna 1862. l., kjer je po smrti učitelja Lovro Juvančiča dne 26. sušca 1865. l. postal učitelj. Dne 14. kimovca 1874. l. ga je imenoval visoki c. k. deželni šolski svet po novih postavah definitivnim učiteljem; 13. malega srpana 1877. l. pak nadučiteljem, v kateri lastnosti je bil na Igu do 1. kimovca 1886. l., skupaj torej čez 24 let a od 1. kimovca do svoje smrti nadučitelj v Šiški. Kako je užival občno spoštovanje pokojni, pokazal je njegov pogreb. Razven tovarišev iz Ljubljane in okolice prišli so, nekateri tudi iz daljnih krajev, mnogobrojno občinstvo iz Šiške in Iga, požarne brambe obeh krajev, v prvi vrsti spoštovani

gospod c. k. okrajni glavar Ivan Mahkot, in druga odlična gospoda iz mesta.

Na njegovo rakev, položila so razna društva in obitelji mnogobrojnih krasnih vencev, a šišenski pevski zbor je zapel pri hiši in na mirodvoru sv. Kristofa ganljivi žalostinki, dočim se je na kraju miru, od bivšega nadučitelja in pevovodje poslovil v pretresujočem govoru predsednik šišenske čitalnice gospod Francišek Drenik.

Pokojni si je izbral družico v življenje g. Marijo Minati, hčer g. Alojzija Minatija graščinskega gozdarja na Igu, koja mu je povila več otrok, med katerimi jih žaluje še pet z vdovo na grobu preneglo umrlega.

Ves čas svojega življenja se je pokojni Francišek trudil za blaginjo svoje družine, njemu izročene dece, in za splošno blaginjo ljudstva osobito učiteljstva. Na Igu je bil od leta 1870, ko so se krajni šolski sveti ustanovili po novih postavah, predsednik krajnega šolskega sveta, do svojega odhoda. Slovensko učiteljsko društvo vodil je po odstopu g. B. Kuharja od leta 1876. do jeseni l. 1882. v najbolj viharnih časih, kot predsednik se je v teh šestih letih veliko trudil za društvo in zanimivi so njegovi govori pri raznih občnih zborih. Kot tajnik, tega društva in „Narodne šole“ je vselej vestno in zanimivo poročal o društvenih delovanjih. Na Igu je bil ustanovitelj požarne brambe ter si je s trudom pridobil šolski vrt, za katerega je

moral celo iz svojega žepa založiti, dokler niso vsolane občine repartirale letnih doneskov.

Kot rojen Idričan je bil nadarjen tudi za godbo in petje. Razven skoro vseh slovenskih skladb je imel v lasti, mnogo latinskih in nemških; imel je gosli, glasovir in harmonij. Petje in godba mu je bilo nad vse, kar dokazuje to, da je na Igu oskrboval cerkveno petje in godbo za borih 12 goldinarjev in nekaj ajde kot biro: a ko je bila bira odpravljena, dobival je, poleg štole le 40 do 50 gld. na leto, kar pa je gotovo porabil za nakupovanje muzikalij in nekaj za nagrado svojim izbornim izvežbanim pevkam, koje je le po notah petja učil in najtežje skladbe v cerkvi z njimi izvajal. Radi raznih zaprek je pa poslednji dve leti svojega bivanja na Igu, odložil orglarsko službo.

V svoj element, kot izboren pevec (tenor I) in pevovodja prišel je zopet v Šiški, kjer je postal pevovodja čitalničnega mešanega pevskega zbora. Tukaj mu je bila zopet prilika dana pokazati svojo zmogljivost in veselje do petja. Pevci in pevke so mu bili udani, ljubili so ga, kot svojega očeta. Njim je komponiral tudi včasih, kako mično pesmice, katere pa ni dovoljeval prepisavati, ravno tako je zložil več cerkvenih pesmic, a le sam za se in svoje pevce.

Pokojni Govekar se je trudil vse svoje življenje tudi na pisateljskem polju. Pokojnemu očetu slovenskega naroda dr. J. Bleiweisu, čegar osobni prijatelj je on bil, donesle je večkrat kak sestavek za „Novice“. Leta 1871. spisal in založil je „Prirodopisje za ljudske šole“. Trdno je upal, da bode visoko ministerstvo potrdilo to knjigo za člene namene v šolah, a up ga je varal. Imel je poleg mnogega truda tudi materijelno izgubo, kajti še mnogo iztisov hrani pokojnikova vdova; naj bi se vsaj za šolske knjižnice naročili. L. 1872. izdala in založila je družba sv. Mohorja v Celovcu izvrstno knjigo „Umni živinorejec s posebnim ozirom na govedo“, katero je po najboljših virih spisal in sestavil Francišek Govekar.

Članki v „Slovenskem Narodu“ za uredništva pokojnega J. Jurčiča s podpisom „Narodni učitelj“ bili so proizvodi pokojnega Franciška. Izmed raznih spisov naj se tu omeni: „Zopet o našem šolstvu“, „Našim ljudskim učiteljem“, „Nekatere poteze o šolstvu“ i. t. d. ter izborna pisani podlistek (l. 1880.) „Iz dnevnika kranjske učiteljice“, kateri pa je imel le to napako, da je bil prekratek in, da ni prišel še njega drugi del na svitlo, kar pa je zakrivilo preobilo opravilo rajnega.

V „Slovenca“ je poročal pokojnik jako vestno o vsakej važnejši učiteljski stvari prav do zadnjega. V „Tovarišu“ izza prejšnjih let se nahaja veliko njegovih izborna pisanih sestavkov in poročil o društvih a zadnja leta branila mu je očesna bolezen (kratkovidnost) pečati se premnogo s pisateljevanjem. Rano v jutro prijel je pokojni Govekar pero v roke,

da je nemoten pisal v ljubi mu učiteljski list. „Cerkveni glasbenik“ in „Ljubljanski Zvon“ štejeta tudi Govekarja med svoje sotrudnike.

Poleg nekaterih krajših spisov je zapustil pokojni že za natis odločeno: „Gospodarsko berilo, na podlagi osnove učnega črteža za kmetijska nadaljevalna izobraževališča; „Globus, njega praktična obravnava v ljudski šoli“; „Ozir na nebes (I. Matematično zemljepisje in zvezdo- ali neboznanstvo, II. Zemljepisje in sklad zemlje)“ po raznih virih spisal Francišek Govekar. Žal da ni dobil založnika za te gotovo izborne spise za ljudske šole.

Hoteč odpomoči potrebi domačih lahkih, a prijetnih in dovršenih pred- in poiger, založil je l. 1889. „Orgeljske odmeve“ svojega sošolca in prijatelja Danila Fajgelj-na, a le malo hvalečnosti vžil je za svojo požrtovalnost, kajti nad polovico iztisov praši se sedaj vdovi v veliki omari — pod streho. Go, tovariši, posebno organisti sezite po njih, gotovo bodo prijali vsakemu. — S tem činom podpirali bode te gospe vdovo, in ne bode treba iz inozemstva skladeb si naročati.

Pokojniki si je vedno trudil pridobiti znanja, dokaz temu, da je bil naročen na devet slovenskih in šest nemških časopisov, da si je s prištedenimi novci itak skromne učiteljske plače omislil bogato knjižnico, na katero je bil tudi ponosen. In kako bi tudi ne bil? Učitelju z veliko družino, kaj prištediti stane dokaj truda; prihranjene novce zamenjati za pedagogične in drugovrstne knjige, dokazuje vsaj mnogo ljubezni do svojega poklica, ter polno mero sposobnosti. Da je bil pokojni Francišek svoji družini dober oče, zvest soprog svojeji ženi, bilo bi preveč omenjati. Kaj pa je bil pokojni tovarišem, to lahko vsakdo ve, kdor je kedaj z njim občeval, kajti vsakemu se je prikupil. Skozi celo vrsto let bil je zastopnik učiteljev v c. k. okrajnem šolskem svetu in zadnja leta upravitelj okrajne učiteljske knjižnice, o kateri je vestno in sploh, kakor njega navada, natančno poročal. S pokojnim Govekarjem so na Igu službovali, kot njegov nadučitelj Lovro Juvančič, a potem kot učitelji: Francišek Lunder, Alojzij Medja, Ivan Grebenec, Ivan Kernc, Francišek Hlavka, Janez Geiger, Anton Berčič, Peter Cebin, Leopold Wozlaček, Jan. Nep. Jeglič, Jak. Dimnik, Terezija Bahovec, Leticija Ahčin in Franja Wruš v Šiški pač Kristinka Zadnikar in Francišek Gale.

Govekar se je vdeležil tudi leta 1873. gospodarkega tečaja v Celovcu.

Tako sem načrtal za pokojnega tovariša sicer malo obširen nekrolog, (date sem posnel po raznih virih, tako od obitelji pokojnega, iz „Tovariša“, šolske kronike, nekaj pa od ljudstva samega) on je to zasluzil, da mu „Tovariš“ kot glasilo „Učiteljskega društva“, kojega predsednik, podpredsednik, tajnik, odbornik je v raznih letih bil, in koji list mu je bil

najbolj priljubljen, za katerega je veliko spisal, s tem hvaležnega izkaze.

Počivaj mirno blagi Francišek in Bog daj, da se vidimo zopet nad zvezdami!

Fr. Ksar. Trošt. — Ig.

Iz Ljubljane. (Iz občnega zbora družbe sv. Cirila in Metoda. — Dalje.)

Vodstvo kakor tudi slavna načelnštva naših podružnic skušajo, kako težko je ohraniti priproste — pa časi tudi inteligentne — ljudi pri družbi, katera vedno le pobira prispevke in trka ter naklada narodni davek, a jim ne vrne nikakega osebnega daru. A č. skupščinarji, vodstvo se tudi v tem oziru lahko opraviči ter pokaže vspehe in sad, ki ga je rodil težko prisluzeni, pa družbi darovani novič bornega slovenskega težaka. To so:

A. Družbini zavodi. Zabavišče ali otroški vrtec v Celji. Po največjih poročilih zahaja v to zabavišče krog 70 otrok. Vrtnarica je č. sestra Vincencija Lah pod vodstvom častne predstojnice sestre Purgaj. b) Zabavišče pri sv. Jakopu v Trstu. Vpisanih v njem je bilo 74 otrok, nekako polovico dečkov in polovico deklic. Izvrstne vspehe je dosegla vrtnarica-voditeljica Justina Michelli, kateri je vodstvo ob njenem izstopu iz službe poslalo zabvalno pismo ter jo kot voditeljico prosilo še nadaljne požrtovalnosti. Novoimenovana vrtnarica je Antonija Nadlišek. c) Slovenska osnovna šola pri sv. Jakopu v Trstu. Vpisanih je bilo v I. razred 82 otrok, v II. pa 64, torej vкуп 146. Poučevali so: veronk Bernard Sever, mestni kaplan pri sv. Jakopu, učitelj in voditelj šoli Mihael Kamušič in učiteljica Josipina Delkin. Ravno sedaj ob pričetku šol odprli smo za šolsko leto 1890/91. III. razred in učiteljem imenovali Ivana Kiferle. To vam je, častna gospoda, v Trstu jedina slovenska šola, dasi biva ondi morda toliko Slovencev, kakor v naši prestolnici ljubljanski. d) Kot nov zavod je prirastel lansko leto otroški vrtec v Rojanu. Obiskovalo je redno 53 otrok. Vrtnarica je gspđ. Irma Fabiani. e) V Gorici se Slovencev a le vsled lastnih naporov, v šolskem oziru nekoliko boljše godi, kakor v Trstu. Da se prepreči raznarodovanje ondotnih otrok, ustanovljen je otroški vrtec v Pevni blizu Sočinega mosta. Tako se je otelo krog 40 slovenskih otrok. Vrtnarica je Karolina Lašič. f) Isti namen je v življenje poklical otroški vrtec v Podgori. Krog 70 otrok se lepo vzgaja v materinem jeziku.

In zdaj, slavna skupščina, seštejemo li vso to deco, ki zahaja v šolske zavode družbe sv. Cirila in Metoda, dobimo lepo število več kot 400 otrok, ki upamo, bodo ohranjeni svoji slovenski narodnosti; brez nas bi bili najbrž izgubljeni. In če bi potem vprašal družbenika, ki sam za svoje osebo sicer ni ničesa prejel od družbe, ko bi ga v duhu postavil v sredo te nežne mladine — polne življenja, vedoželjnosti in veselja — da-li zdaj vidi sad darovanih svojih

novičev — prepričan sem, da se mu razvedri lice in da si radostno odtrga še od svojega zaslužka ali imetja in to položi na oltar domovinski; v njegovem srcu pa bo odnevala beseda Kristusova: „Kar ste storili kateremu najmanjših mojih bratov, to ste meni storili“. In to je najlepša plača za vernega kristijana. (Odobranje.)

B. Ko omenjamo družbenih zavodov, zamolčati ne smemo človekoljubnega delovanja onih udov raznih naših podružnic, ki te zavode neposredno nadzorujejo in uspešno podpirajo. Tu pa nam je imenovati narodnega ženstva, ki se je zbralo v svojih podružnicah v Trstu in Gorici, in uzorno izvrševalo svojo nalogo. Ženske podružnice so osobito skrebele, da so se praznovale božičnice in druge otroške veselice, pri katerih so otroci pokazali z molitvijo, petjem in deklamiranjem svoj napredek in razveselili navzočno občinstvo, a tudi oni so bili razveseljeni, ker dobre roke slovenskih dam razdelile so jim obleke, jestvin in drugih primernih rečij. Iz prvih ondotnih načelnštev povzamemo, da so otroci tudi cerkveno praznovali začetek in sklep šolskega leta, imendan Nj. Veličanstev, blagdan družbenih zavetnikov sv. Cirila in Metoda, da so v poletnem času hodili k sv. maši itd.

C. Vodstvo je pospeševalo napravo podružničnih in šolskih knjižnic, iz katerih si lahko družbeniki, kakor učenci izposojujejo primerne berila. Razdelilo je zopet letos večinoma ob jezikovih mejah blizo do 2000 molitvenih, šolskih, poučnih, zabavnih knjig, ki ob svojem času obrode svoj sad. Ako k temu dodamo še razna učila in šolske pripomočke, smemo reči, da je družba tudi v tem oziru dosegla svoj namen, izražen v § 2. svojih glavnih pravil. Isto velja o denarnih podporah, ki jih je vodstvo po pretehtanji vseh okoliščin tu in tam dovoljevalo.

Č. Najtežavnejše je delovanje na Koroškem. Naši bratje prosijo, trkajo, moledovajo za katoliško in slovensko šolo, a dozdej je zastoj vsak poskus. Naših 13 podružnic so namreč glasen protest zoper tak uk, ki ni osnovan na podlagi materinega jezika. Družbeniki naši — v veliki večini slovenski oratarji — so neustrašljivi bojevniki za zaželeno šolo z materinščino kot učnim jezikom — in njihovi nazori bodo slednjič zmagali, ker slone na pravi pedagogični podlagi. Naša družba jim je zdaj s primernimi knjigami pritekla na pomoč.

D. V oči gled obče priznani potrebi primerne berila za našo šolsko mladino je vodstvo osnovalo „Knjižnico sv. Cirila in Metoda“. Večkrat se je že poskušalo dajati na svetlo tako zbirko primernih spisov, a iz raznih razlogov je to zastalo. Slavna „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ obrnila se je bila do nas, naj se mi, ker spajamo v svoji družbi vse potrebne pogoje, lotimo tacega podjetja. Vodstvo je pretresalo to resolucijo, in — akopram si je bilo v svesti, da se v ideji vse lepši vidi, nego je pa v dejanji, — vender sklene vstreči tej želji ter nadaljevati

knjižnico. Zbog tega pa se je v posebni okrožnici zglasilo pri vseh podružničnih načelnstvih z uljudno prošnjo, naj bi v svojem okrožju poiskala takih poverjenikov, ki bi s požrtovalno ljubeznijo hoteli prevzeti raz-

pečevanje društvenih spisov. V olajšanje tega posla je dalo natisniti posebne vpisne pole na knjižnico družbe sv. Cirila in Metoda ter jih poslalo vsem podružnicam.

Društven vestnik.

Iz kamniškega okraja. Iz našega okrajnega društva. Dne 23. vinotoka 1890. l. se je vršilo že po časnikih naznanjeno tretje zborovanje našega okrajnega učiteljskega društva. Zborovalcev je bilo radi vednega prestavljanja zborovanja in slabega vremena le 21. Ob 10. uri dopoldne nagovori navzoče predsednik g. J. Janežič ter se spominja veselega dogodka v cesarski hiši, povdarja važnost društve osobito učiteljskih v sedanjih časih ter nas navdušuje k društveni delavnosti. Spominjal se je tudi odličnega uda našega društva g. Jegliča, kateri se je preselil v litijski okraj kot nadučitelj k sv. Križu, želeč mu v novem okrajji vse dobro.

Društveni tajnik pa je poročal o društvenih zadevah omenivši premembe pri društvu in prošnje na visoki deželni odbor za povišanje plač. Bolj na široko pa je govoril o drugem zborovanji „Zaveze“, ki se je vršilo v Celji dne 25. in 26. vel. travna. Omenil je večinoma vse važnejše stvari ter se izrazil, da je to zborovanje nanj, kakor tudi na vse navzoče napravilo najboljši vtis, kar je posnel po zadovoljnih obrazih.

Tretjo, najvažnejšo točko dnevnega reda: „Kateri fizikalne aparate si učitelj sam lahko naredi in kako naj jih uporablja?“ pa je izvajal v občno zanimanje poslušalcev g. Frančišek Trošt, učitelj v Vodica. Iz fizike, rekel je g. govornik, privaditi se morajo otroci vsaj toliko, da bodo pozneje razumeli to, kar bodo brali v časnikih in različnih knjigah, ki jim bodo na razpolago. Saj pa tudi ni težko vzbuditi v otrocih veselja do tega predmeta, ker ima človeški rod v sebi že od rojstva skrit preiskovalni nagon. To je opazil g. poročevalec pri lastnem sinu. Kupil mu je namreč neko igračo, v kateri je vzbujal s pritiskavanjem glas. Toda otrok ni bil zadovoljen le z glasom, temveč poiskal je tudi reč, ki ga vzbuja ter s tem, kar je naravno, uničil tudi igračo.

Potem nam je pokazal s steklenico vode: zveznost, sprejemnost, lego, občujoče posode, lasovitost, v navadni vodi potaplajoče in s soljo zgoščeni vodi pa plavajoče jajce, neprodornost, zvok itd.; s svečo predočil nam je: menjavo zraka pri odprtem oknu, potapljalški zvon, senco z vsemi premembami, jakost svetlobe, svetomer itd. Učinił je tudi s pečatnim voskom nekaj električnih poskusov ter pokazal magnetno iglo, katere stojalo je iz starega gumba, igla iz obroča necega krila prešle mode, vstali deli pa iz železnih palčič umirovljenega dežnika.

Podal nam je še mnogo družega v jako zanimivi obliki in pokazal še mnogo aparatov, ki jih je izgo-

tovil iz zavrženih stvari. Ker ga je čas prehitel, omenil je le še berila, na katerih podlagi naj se vse to obravnava z obljubo, ki se je z odkritosrčnim veseljem sprejela, da bode v prihodnjem zborovanji nadaljeval in vse svoje umotvore pa razstavil pri prvi uradni okrajni učiteljski konferenciji.

Ko se še sprejme nasvet g. Burnika, da se delegata za potne troške povodom zaveznega zborovanja odškodujeta z 10 gld. in predlog tajnikov, da naj bi bilo prihodnje zborovanje zopet v Mengši prvi četrtak meseca vel. travna 1891. l., zaključil g. predsednik zborovanje z zahvalo g. referentu za njegov trud in poslušalцем na vzornem zanimanju za našo reč.

Alojzij Kecel — Ihan.

Iz postojnskega okraja. (Zborovanje.) — Nekam dolgo je že, kar je zborovalo naše društvo, a do danes Vam, g. urednik, še nihče ni poročal, kaj smo se razgovarjali na tem zboru. Tudi jaz se nisem namenil natančno popisati vsega zborovanja, ker to delo prevzel je nekdo drugi, omenim naj samo prav ob kratkem glavne točke dnevnega reda.

Po prijaznem pozdravu predsednikovem in vrlo sestavljenem poročilu tajnikovem, poročal je društveni blagajnik ob osnovi „podporne zaloge“ za članove našega društva. Zbrano učiteljstvo je radostno pozdravilo to misel in sklenilo si osnovati podporno zalogo. Namen te zaloge bode, pravega društvenika v boleznih podpirati, ako umrje, pomagati mu k pogrebni in postaviti mu nagroben spomenik.

Dovolite g. urednik, da navedem glavne točke naše podporne zaloge. Evo jih:

1. Da oboleli pravi društvenik dobi bolniško podporo, se mora zglasiti pri društvenem vodstvu.

2. Podpora računsi se od tistega dne, s katerim je c. kr. okrajna šolska oblast dotičniku zaradi bolezni dovolila dopust, oziroma je postal nesposoben za poučevanje in se mu daje do časa, ko je zopet sposoben za poučevanje. V počitnicah se mora pa dotičnik skazati z zdravniškim spričevalom.

3. Podpora se plačuje praviloma samo tri mesece in sicer 6—12 gld. na mesec, oziroma 20—40 kr. na dan; potem sme društveno vodstvo podporo znižati ali tudi popolnoma ustaviti.

4. Ako pravi društvenik umrje, izplača blagajnik sorodnikom proti potrdilu po odboru nakazano vsoto za pogrebne stroške.

5. Ako pravi društvenik nenadoma umrje ter zapusti nepreskrbljeno vdovo in otroke, sme društveno